Ч. 156 Пятниця 16 (28) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти політичні.

(Доповняючі приписи в справі введеня нового податку від цукру. — З мирової конференциї. — Перехід на православіє. — Вісти з Хіни.)

Сими днями мають бути оголошені доповняючі виконуючі приписи в справі введеня податку від цукру, в котрих мають бути увзгляднені бажаня цукорників. Міністерство торговлї видало розпорядженє, на підставі котрого всї почтові посилки з цукром, цукорками або солодженими напитками що вислані перед першим серпня, але допрва по тім дни прибудуть на місце призначеня, мають бути перед виданем адресатови зревідовані податковими властями. Такій самій ревізиї будуть підлягати почавши від 1-го серпня всї посилки, що мають більше як 3 кільоґрами цукру або 1 літр солодженого напитку, а походячі з краів угорскої корони або Босни і Герцеґовини.

Мирова конференция ухвалила предложити делеґатам до підпису, взглядно правительствам до ратифікованя слідуючі конвенциї: 1) конвенцию в справі мирного полагоджуваня міжнародних спорів; 2) конвенцию заключаючу постанови в справі війни на суши; 3) конвенцию в справі розширеня женевскої конвенциї на морску війну. Дальше будуть предложені 3 заяви, на підставі котрих буде заборонене кидане експльодуючих бомб з бальонів, уживане бомб, що ширять затроюючі ґази, і уживане куль експльодуючих в людскім тілї. Кінцевий протокол обіймає пять слїдуючих бажань: 1) Обмеженє уоруженьб; 2) уложенє реґуляміну, що визначив би права і обовязки невтральних держав; 3) переведенє студий над способом уживаня і калїбром оружия, в цїли евентуального осягненя одноцїлого управильненя тої справи; 4) скликанє специяльної конференциї в цїли переведеня ревізиї женевскої конвенциї; 5) управильненє справи охорони приватної власности в часї морскої війни, і справи бомбардованя пристаней, міст і сїл. Кінцевий протокол підпишуть всї делеґати. Конвенциї підпишуть лиш деякі з них, бо инші заявили, що репрезентовані ними держави не можуть згодити ся на всї постанови. Анґлія приміром застерігає ся навіть против самого протоколу і каже, що точки 3 і 5 не може приняти. Американцї противлять ся §. 17-му конвенциї о полюбовних судах, котрий зачинає ся словами: „Підписані держави уважають за свій обовязок“. Американьскі делеґати домагають ся, щоби на місце слова „обовязок“ вставити щось докладнїйше означеного, бо се могло би значити, що Америка має обовязок мішати ся до міжнародних справ в Европі і на відворот. Здаєть ся, що в суботу або в понеділок закінчить ся конференция.

З Цетиниї доносять, що княжна Юга мекленбурска, суджена чорногорского наслїдника престола перейшла вчера в полудне в чорногорскім місточку Антиварі з протестантскої на православну віру. Єї хрестним вітцем в заступстві царя Николая був вел. князь Константин.

Анґлійска часопись Times доносить з Пекіна, що вплив Япону в Хінї росте з кождим днем. Дня 8 с. м. виїхало з Хіни двох комісарів до столиці Япону, як хіньске правительство каже, лише в справах торговельних, однако взяли з собою цїнні дарунки і підписані за згодою цїсаревої письма повновластні. Они мають повновласть заимити ся заключенем союза між Хіною а Японом. Ген. Лїгунґчанґ має бути противний тому посольству і російский посол також пильно слїдить за его роботою. З Япону надійшли вісти, що союз удало ся заключити, однако в Пекінї не вірять тій вісти. Як видко то Хінцям вже надоїла европейска опіка і раді би єї позбути ся при помочи своїх недавних ворогів Японцїв.

Новинки.

Львів дня 27-го липня 1899.

— **Іменованя.** Концепісти Намістництва: Меч. Табо, Жигм. Рудницкий, Тад. Вжесньовский, Ів. Лемиковский, Казим. Вайдовский, Генр. Етмаєр, др. Кар. Матіяс, Жигм. Карасиньский, Болесл. Геллер, Вінк. Пшибиславский, Мих. Завадский, Казим. Яворчиковский, Адольф Пясецкий, Марк. Задурович і Жигм. Желеский іменовані комісарями повітовими, а практиканти концептові Намістництва: Казим. Сгроньск й, др. Чесл. Трембалович, Йос. Іногорский-Ленкевич, Стан. Красиньский, Каз. Пшибиславский, Ілярий Гошовский, Стан. Чишан,

6)

Перелетна птиця.

(Оповіданє з норвежского — Крістияна Ельстера).

(Дальше).

Ми увійшли до комнати, і я замітив, що пастор змішав ся, коли побачив капітана. Господиня просто відвернула ся від старого — єї чоловік вигідно усьміхав ся.

Кривий кавалер поводив ся з незвичайною вічливостию супротив своєї жертви і переслїдував пастора своєю уважностию. Пастор був для него поважаним гостем, супротив котрого капітан грав ролю господаря; переслїдуваний шукав всяких можливих викрутів, аби утечи перед ним — однако дармо. Бесїдував з всіми присутними, брав до руки книжки, сїдав коло фортепяна — нїчо непомагало. Старий вояк з столїтя свободи знав свій обовязок господаря: заєдно був коло гостя, аби его бавити. А яка то була розмова! Удавав, що знав пастора ще з студентских часів і заєдно непокоїв его „спільними споминами“. Яку участь мав пастор в тих споминах, не можна було пізнати; его мучитель говорив так неясно, що можна було при тім всьо розуміти. Досить — що для пастора була незвичайно немила річ мати „спільні спомини“ з таким чоловіком як капітан, а той використовував то з надзвичайною зручностию.

Аби розмову звести на инше поле, бо лови капітана тревали трохи за довго, почав я говорити о театрі. На нещастє заявив пастор, що й він свого часу так був низько упав, що ходив кождого вечера до театру. В тій хвили напав его знов капітан.

— Ах так, так — зітхнув — ми оба, пане пасторе, ми оба знаємо, що значать молодечі пустоти, пригадую собі вас дуже добре. Я бавив ся з красавицями в партері — ви забавляли ся трохи простїйше, на ґалериї — ги, ги! Але по театрі — о, тоді ставали ми оба демократами. Я був заходячою, ви вcase заходячою звіздою.

— Я нїколи не був звіздою, як ви то називаєте — відповів пастор огірчений.

— Які ви скромні, справдї аж надто — ги, ги! Але я можу вас впевнити, що ви мали щастє, на примір у тої хорошої Рожи — у тої, в котрій же она кавярни співала? Ви також забули! Так, так, лїта і блуди молодости — я вас там дуже часто бачив.

Вкінци вже й сам капітан утомив ся і відійшов домів. Пастор відітхнув свобідно, а господиня, що не годна була довше скривати свого обуреня, крикнула:

— Та стара шумовина!

Пастор усьміхнув ся милосердно.

— Та то одинока розривка старого — було би прикро для него, коли би єму дати пізнати, що не зважає ся на него.

В часї свого побуту в містї мав пастор виклад о „природі і задачи женщини“, і его дуже кортїло повторити его тут при дамах. Тому то присутність капітана була для него подвійно немила. Тепер вкінци був вільний від него і подав нам образок „помічницї чоловіка“, правдивої женщини, що не сотворена на то, аби думала і дїлала, особливо аби не думала, лише аби займала ся дїтьми, і длятого повинна бути до того вихована. „В наших часах — говорив пастор — хочуть, аби жінка учила ся того всього, що й мужчина, і аби брала участь в тій самій роботї. Але я стою на становищи Апостола Петра, і кажу: жінка має займати ся тихою, домашною роботою, і то одинока річ, яка їй потрібна. Чоловік думає і боре ся, жінка мовчить і терпить“.

В часї его викладу, що менї пригадував безнастанно чорні хребти китів на мори, дивив ся потайки на руду. То була ясна річ, що пастор говорив о єї задачі, як о будучій его помічници. Він приготовлював єї до званя правдивої женщини: вдоволяти ся малим і мовчати та терпіти.

„Як їй то подобає ся? — гадав я. Она прислухувала ся з напруженем і перестала шити. Поволи єї лиця зачервонїли, єї очи горіли. Видко було, що виклад займав єї, що спонукало пастора, уживати ще сильнїйших висловів. Правдива женщина, женщина в повнім значіню того слова, що не вихована на те, аби думати, лише поверховно, рідко коли опре ся такій вимові і тому люди в роді пастора, люблять до такої женщини богато говорити. Хвилю гадав я, що й Юлія належить до таких правдивих женщин. Справа рішена — гадав я — она слухає его і піде за ним. Але нараз єї блискучі очи зрадили менї всьо. Она подивила ся на мене і я зараз зрозумів бесїду тих честних, відважних очий. То був воєнний погляд, що говорив до мене: Чи нїхто не

Каз. Мадурович, др. Тад. Мошиньский, Стан. Подвиньский, Брон. Квятковский, Евг. Соломон-Фрідбер і др. Стан Окенцкий концепістами Намістництва.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засіданю дня 18-го липня с. р.: 1) Затвердити вибір о. Ів. Гаврищкевича на заступника предсідателя окружної ради шкільної в Раві, 2) іменувати учителями і учительками народних шкіл: Ник. Кинасевича управителем 2-кл. школи в Вербові, Мих. Мекелиту управителем 4-кл. школи в Звенигороді, Петра Клюза управителем 2-кл. школи в Острові, Ванду Конопницку і Агн. Адамчиківну старшими учительками 5-кл. школи женьскої в Радехові; учителями і учительками шкіл 1-клясових: Сов. Раньску в Стриганцях, Мар. Савицку в Городилові, Мар. Круковску в Торгановичах; 3) перенести учителів і учительки: Людв. Грицинівну з Черемхова до Залуча, Ант. Винковского старшого учителя 5-кл. школи в Радехові до такої-ж школи в Старіммісті, Ів. Рощиньского старшого учителя 4-кл. школи в Стоянові на рівнорядну посаду до Радехова, Март. Вівцковского старшого учителя 5-кл. школи мужескої в Рудках до 5-кл. школи в Турці; 4) іменувати суплентами в гімназиях і школах реальних: Казим. Пйонтковского для І-ої гімназії в Перемишли, Тад. Борощику, Ів. Пачовского і Йос. Мендрицкого для школи реальної в Кракові, Берн. Яросевича і Евг. Даниловича для школи реальної в Тернополи, Мих. Шидловского для гімназії в Бохни, Фил. Вольмана для Бродів, Генр. Трупіса для Ясла, дра Казим. Яновского, Стан. Гайвака, о. Володисл. Махета і Йос. Патля для гімназії сьв. Анни в Кракові, Ант. Жуковского і Ад Дайзенберга для III. гімназії у Львові, Апол. Гарлицкого для IV. гімназії у Львові, Брон. Геберга і Брон Вопальку для V. гімназії у Львові, Ів. Кметовича і Ем. Виробка для Подгуржа, дра Алекс. Чучиньского для гімназії в Новім Санчи, Марк. Матерновского для гімназії в Сяноці і Меч. Солтиса для гімназії в Вадовицях; 5) перенести суплентів: Богд. Лепкого з гімназії в Бережанах до гімназії сьв. Яцка в Кракові, Прок. Мостовича з І-ої гімназії у Львові до паралельних кляс руских в Коломиї, Вит. Шрайбера з І. гімназії в Перемишли до IV. у Львові, Сев. Воляньского з І. гімназії в Перемишли до Бережан, Вас. Ткачкевича з гімназії в Станиславові до тамошної школи реальної, Петра Кумановского з Станиславова до рускої гімназії в Перемишли, Казим. Миколаєвского з Станиславова до Подгуржа, Івана Гнатишака з Тернополя до Золочева, Сим. Смаля з Золочева до Тернополя, Богд. Гофля з реальної школи в Кракові до такої-ж школи в Ярославі, Йос. Крайника з реальної школи в Кракові до III. гімназії у Львові, о. Спир. Каргута з Станиславова до рускої гімназії у Львові, Домин. Желяка з реальної школи в Станиславові до такої-ж школи в Тернополи, Кляуд. Біліньского з реальної школи в Тернополи до такої школи в Станиславові, Альфр. Спаля з реальної школи в Тернополи до реальної школи у Львові, Володисл. Трибовского з Бохні до Бережан, Генр. Дембского з Дрогобича до V. гімназії у Львові, Ан. Микевича з Ясла до Ряшева, Брон. Старецкого з III. гімназії у Львові до Дрогобича, Ант. Панка з IV. гімназії у Львові до Золочева, Арс. Дорожиньского з Подгуржа до рускої гімназії в Перемишли, Стан. Рембача з Ряшева до Стрия, Йос. Виробка з Нового Санча до Бережан і Ад. Богуцкого зі Стрия до Ряшева: 6) зорганізувати 1-кл. школу в Устєріках і перемінити 5-кл. школу женьску в Підгайцях на 6-клясову.

— **Для тих, що ідуть на заробітки до Румунії.** Румуньский посол у Відни подає до відомости, що румуньске правительство наказало свому консулятови в Чернівцях не видавати віз паспортам всіх тих людий, що хотять їхати до Румунії, котрі не викажуть ся, що знають якесь ремісло або якийсь такий фах, котрий може забезпечити їм тревалий заробок, позаяк до Румунії вибирає ся богато людий шукати роботи, а не могучи там знайти ніякої, волочать ся по краю.

— **На старий спосіб.** До складу капелюхів Пфава в ринку прийшла вчера якась панна і вибрала соломяний капелюх зі стяжками і білою ґазою та казала занести єго собі до варшавского готелю, кажучи, що там заплатить. Зі склепу післано дівчину з капелюхом. Коли прийшли до готелю, взяла незнакома капелюх від дівчини і казала їй зачекати перед якимись дверми на другім поверсі. Дівчина чекала може пів години, аж наконець отворила двері і переконала ся, що тими дверми виходить ся на ґанок, а звідси на другі сходи і до брами. На брамі сказав їй портиер, що панна з капелюхом пішла вже давно, але куди, того він не знає. Дівчина склепова дала зараз знати на поліцию, але й та не могла вже нічого порадити. Давний спосіб злодійский показав ся знову практичним.

— **Страшний удар грому.** Сими днями відбував ся в Шарльотенбурзї під Берлином з'їзд польских „Соколів“, на котрім приключило ся велике нещастє. Берлиньскі часописи так описують катастрофу: Площа, на котрій відбував ся з'їзд Соколів, була обведена довкола грубим на палець дротом замісг огородженя і прикрашена маштами, обмаєними цьвітами і хоругвами. В середині того огородженя зібрало ся ще перед розпочатєм торжества, около 4-ої години з полудня, звиж 1000 осіб, а поза дротом стояло кількасот. Помимо тяжких хмар, що ворожили бурю, торжество розпочало ся, аж нараз коло 6-тої години вечером роздав ся страшенний гук грому, і більша часть участників були майже осліплені від блискавки, а музикантам повипадали інструменти з рук і они всї поспадали з крісел та почали вити ся з болю. Рівночасно роздав ся страшний крик з соток грудий. Сам грім в хвили удару нагадував експльозию ґраната, що на всї сторони розсипав ся множеством осліплюючого проміня і огня. Насамперед ударив в перший машт від північи, розлупив єго на двоє, зійшов по дроті і тут при земли розділив ся на дві части, і коли одна ударила в двоє побіч стоячих осіб, друга часть скочила в напрямі музики о кілька метрів дальше, на цілий перший ряд гостий, та наробила там страшного спустошеня. Коли минула хвиля першого страху, побігли всї на місце, де була музика, а їх очам представив ся страшний вид. Роздали ся зойки. Поліцианти були також заголомшені і поки-що не могли нічого помогти. Кликано о поміч. Коло машту лежав без житя якийсь чоловік, а коло него убита женщина — кілька кроків дальше друга женщина, котрій грім спалив ноги; за кілька хвиль і она умерла. З ратункової стациї приїхали вози і лікарі. Покалічених перевезено на стацию ратункову і візвано лікарів всїх стаций. Загалом погибло троє людий на місци, а около 40 осіб було тяжко попарених.

— **Як можна стати богачем.** Француска ґазета Matin розповідає історию житя деяких Французів, котрі власними силами стали великими богачами. Межи иншим подає она історию основателя славного на весь сьвіт склепу в Парижи, звістного під назвою: „Au bon Marche,“ Бусікота. Жак Бусіко (Jaques Boucicaut) родив ся 1810 р. в малім місточку Бельві і був сином бідного капелюшника. В 18 р. житя вступив він яко помічник купецкий до якогось вандрівного купця, що торгував полотнами і катунами. Становище молодця було тогди дуже пужденне, але за то мав він дуже добру практику, бо їздячи по Нормандиї, научив ся від свого принципала всїляких способів купецких. Вернувши до Парижа в 25. р. житя, дістав він посаду в базарі Saint-Thomas і став ся там незадовго із зручного продавця первоводним закупником і начальником одного складу. Тогди то зродили ся в єго голові пляни, котрі він пізнійше перевів в діло. Бусіко зрозумів добре, що так звані базари новостий потребують основної зміни. Він був би

вступить ся за мною? Нема тут нікого, хто би єму сказав: То лож, ти оклеветуєш нас в безличний спосіб! Ми не такі дурні і трусливі як он нас представляєш і якими би ти хотів нас мати. Она була незвичайно хороша в тій хвили. Єї погляд розгорячив мене. Я цілком не герой, але в тій хвили був би я підняв ся ся найбільше геройского діла, колиб єї очи були того зажадали від мене. Я чув ся в праві бороти ся з кождим на сьвіті, хто поважив ся би виголошувати виклади о правдивій женщині і коли пастор замовк і почав занурювати ся, сидів вже в єго широкім, чорнім китовім хребті гарпун.

І я представив женщину, то значить Юлію, представив єї так, як бачив єї в тій хвили і она не мала ні одної черти подібної до женщини пастора, женщини в найправдивійшім значіню слова. Она могла і думати і ділати і висказала помічници пастора найбільшу погорду.

Пастор був хитрий, дуже хитрий.

— Ми стоїмо на цілком иньших становищах — сказав. — Я стою на становищи апостола Павла, а ви —

— На становищи правди і справедливости.

Тепер він опустив ся в воду, але з гарпуном в тїлї. Вскорі потім розлучено ся; коли я вийшов з комнати, лишила ся там сама Юлія. Мати і сестри проводили пастора до дому. Я сказавши добраніч перейшов через сїни, коли отворили ся двері від комнати і в них появила ся Юлія. Лишила двері отверті підійшла до мене і подаючи мені рішучим рухом руку, сказала:

— Дякую. Я знаю на певно, що ви сказали правду. Добра ніч.

Коли я прийшов до комнати, було мені за горячо, я був надто зворушений, аби заспати. Я тихо годив по комнаті і кождий раз коли підійшов до вікна, задержував ся, аби вдихати лагідний вечірний воздух, що осьв жуючий потягав знад моря. Мені було якось так, як комусь, що має якусь особливу причину тїшити ся. Я зловив себе на тім, що голосно повтаряв реченя з моєї оборони женщини; я їх поправляв, замінюв одні слова другими, відповіднійшими і додавав нові. Я, що ніколи не журив ся питанєм рівноправности женщини з мужчиною, виступив з промовою, аби боронити женщини думаючої, діяльної і самостійної.

Але між усім тим бачив я двоє гордих очий і двоє сьвіжих уст; чи маю признати ся? — мені страшно хотіло ся ті очи і ті уста тисячу разів цілувати. Я наслухував, чи дома вже всї сплять. Всюди було тихо. Я тихонько зійшов на долину до комнати. Тут було не поприятано. Крісла стояли ще так, як ми їх лишили, люлька пастора лежала з висипаним попелом на столі, а на софі лежали вишивки „малих дівчат“ і зачата панчоха матери. Чути було тютюневий дим. Я ще раз пережив всьо; тут она сиділа — погадав собі — і сів на тім самім кріслі. Она так оперла ся, руки зложила на грудях, відтак похилена наперед, порушала ся неспокійно сюди і туди, пильно слухала і силувала ся бути спокійною, замість, як її хотіло ся зірвати ся з місця. Я пригадував собі, як она виглядала рішучо і завзято, коли мусїла тут сидіти.

Вставши з крісла, приступив я до вікна, де она пізнійше стояла. Кілька разів обернулась она напів до мене і кинула мені такий палкий погляд, що я рішив ся забрати слово.

Від вікна перейшов я кріз отворені двері на ґанок. Тут она мені подала руку, я чув єї ще в моїй руці. То була тверда, мозолиста від праці рука, але тепла і добра. Тут висїла єї бура одіж, я погладив по ній легко рукою і почув тепло немов від сонця.

Я так задивив ся на ту одіж і так задумав ся, що й не замітив, як хтось в комнаті рушає ся, аж почув зараз за собою кроки. Я страс ся, як би зловлений на якім злодійстві і скоро обернув ся. — В дверех стояла она і дивила ся на мене цікаво і з зачудованєм. Она немов питала себе: „Ні, то не може бути!.... Чи то дійстно він стоїть тут і оглядає.... ні, то не може бути“.... А відтак видалось мені, немов би она тихо засьміяла ся.

Ми стояли напротив себе. Она почервоніла як бурак, коли я на неї подивив ся і чим скорше почала уставляти крісла на місце.

— Простіть, що я тут — почав я — але я не міг заспати і зійшов на долину поглянути, чи нема ще тут кого, з ким міг би трохи побалакати.

— Ах! — відповіла якось так холодно, що мені аж неприємно стало.

— Виджу, що мене проганяєте — сказав я. — Зараз іду. Мушу вам ще лиш признати ся, що я вас ось тепер обманув. Аби правду сказати, — я не зійшов сюди, аби говорити з ким небудь, бо гадав справді, що всї вже сплять, лише тому, що мене кортіло ще раз побачити ту комнату; то всьо. Добраніч; дякую сердечно за нинішний вечір!

Я вибіг сходами до моєї комнати, розібрав ся чим скорше, положив ся на ліжко, лежав майже поза північ не сплячи і був лихий сам на себе. Що мені прийшло до голови! Така

може й не ввів в жите своїх плянів як би не був прийшов єму в поміч щасливий случай. В 1855 р. розвязано базар St. Thomas а Бусіко мусів шукати собі иншого становища. Він став до спілки з якимсь Віду (Vidou), котрий мав також базар під назвою „Au Bon Marché". Тепер взяв ся він до переводженя своїх плянів. В склепі установлено безусловно постійну ціну. Проданий товар, коли не сподобав ся дома тому, хто єго купив, принимано назад; помічникам купецким визначено провізию. Словом Бусіко завів то все, що мають нині всі великі доми торговельні. Продавано товар так дешево, що оставав ся лиш дуже маленький зиск. В 1863 р. доходив вже капітал оборотовий до 7 міліонів франків. Віду, котрому не сподобали ся малі зиски, бо він за поволи збогачував ся, відділив ся від свого спільника і Бусіко мусів заплатити єму півтора міліона франків. В тім клопоті поміг Бусікотови якийсь пивовар, що розбогатів був в Америці і позичив єму гроший. Від сеї пори склеп Bon Marché треба було що року розширяти. Що три місяці робив Бусіко велику рекляму і продавав деякі товари, котрі купував на ліцитациї або у фабрикантів, майже по ціні виробу, так дешево, що таки тратив на них. То так заохотіло пariскі женщини, що они купували в єго склепі навіть тогди, коли він брав таки добрі зиски. В днях реклями приїздили навіть купці з провінциї, щоби у него накупити дешево всіляких товарів, а Бусіко наказав тогди своїм помічникам, щоби они кождому купцеви давали лиш по одній штуці реклямових товарів. Купці уживали тогди всіляких хитрих способів, щоби купити більше, як лиш одну штуку реклямового товару. В 1869 р. взяв ся Бусіко ставити той величезний будинок, в якім ще й нині містить ся базар Au Bon Marché. Дня 9 вересня покладено основний камінь а 2 цьвітня 1872 отворено склеп для публики. Склеп сей займає 10.000 квадратових метрів не рахуючи до того стайні, робітні і помешкания нежонатих урядників. При сім склепі служить 3500 людий, помічників купецких, урядників бюрових і касових, всілякої служби і т. п. Ставши великим богачем, робив Бусіко і добрий ужиток з гроший. Підчас французко німецкої війни казав він через вісім днів роздавати харч Парижанам. В 1876 р. на рік перед своєю смертию установив він для служби свого склепу запомогову касу. Пані Бусіко, давнійше звичайна робітниця пішла за приміром свого мужа і дала 5 міліонів на основане фонду пенсийного для свого персоналу. Щоби й той базар лишив ся в руках людий, котрі там працюють, оснувала она при помочи суми 20 міліонів, розділених на 400 уділів, товариство а по своїй смерти в 1887 р. лишила ціле заведене на власність 300 урядникам. Уділи ті приносять річно більше як 18.000 франків і платять ся по більше як 300.000 франків.

Курс львівский.

Дня 26-го липня 1899.	платять	жадають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	371·—	377·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	286·—	289·—
Акциі гарбарні Ряшів	—·—	200·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	255·—	258·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	110·30	111·—
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·50	101·20
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·60	96·30
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·—	98·70
Обліґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·25	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·90	94·60
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·75	28·—
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста	20·90	21·60
Угорскі черв. хреста	10·50	11·—
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	28·—	—·—
Базиліка	7·40	8·—
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цісарский	5·65	5·75
Рубель паперовий	1·26	1·27
100 марок німецких	58·70	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

(Австр. червон. хреста — Сербскі табакові: Курс віденський)

дурниця! До того она цілком не була хороша, коли пересувала крісла там на долині і сказала своє „Ах!" так сухо і неприємно, що здавалось ще тепер чую той єї голос.... Отже я був залюблений! Обявляли ся всі познаки.... Глупо то також! То була певна річ. Я взяв ся сам себе розпитувати: Так по правді і честноті, друже, що властиво діє ся з тобою? Тобі вже досить твого редакторства. Твій дотеп вже не такий сьвіжий а настрій якийсь квасний. Маєш надію на посаду при амбасаді; ти бідний, але маєш добрі зносини. По улицях нашої столиці ходить одна дама, що безусловно може обертати ся в великім сьвіті. Має маєток, хорошу стать і всі аристократичні навички. Она бачила тебе і ти їй сподобав ся; ти єї також бачив і она видала ся тобі бездоганною. Твої добрі приятелі розпочали переговори, а ти позволив на то. Ти зробив їй навіть візиту у фраку і ясних рукавичках і она тебе приймила. Тепер хотів ти ще лиш одно літо прожити в свободі, відтак одну зиму редаґувати ще з дотепом і сьвіжим умом ґазету, а там ждати як мужчина на то, що .буде. Між тим приїздиш сюди, залюблюєш ся в червонім волосю, в дївчині з мозолистими руками, сірими вовняними пончохами і простими черевиками, посеред дикої пустині, смроду торфового диму і вивареного рибячого олїю!

Але хоч би навіть ти був на стілько злобний, що впровадив би дипльоматию в найбільший клопіт відмавляючи їй свого таланту, навіть хоч би ти міг бути на стілько невдячним, аби забути, що зробили твої приятелі для тебе — то й тоді до чого довела би твоя любов, навіть колиб і она полюбила? Знаю я тебе, друже, не крути! Отже ти заручиш ся з рудою і сірими панчохами. На гадку, що мусиш представити ся чоловікови з люлькою в зубах і єго устроюючій місиї жінці — за житя, находить на тебе малий страх. На саму гадку о твоїх нових свояках морозить тебе. Але припустім, що ти то побореш і ожениш ся з Юлією. Виїдеш з нею до столиці, аби увести єї в свої круги. Між тими людьми, що не годні ніколи оцінити справедливо такої жінки, не почуєсь она ніколи свобідною і своєю. Але то ще не найгірше. Ти мусиш залишити твої дорогі навички, подорожи, що суть для тебе другим житєм і мусиш на очах твоїх приятелів розпочати тяжке, трудяще жите з усіми єго турботами і недостатками. Ти, що доси заспокоював кожду свою примху і міг собі всьо уладити як хотів, мусиш відтак бідувати з жінкою і дітьми; а до того може як член таких а таких товариств працювати для загального добра. Ні, дорогий, милий друже, помимо великого поважаня для твоїх прикмет і характеру, але скажу тобі, що перед тим всім міг би ти коли небудь утечи, а відтак щоби она мала? На такий гаразд она надто, надто добра".

Як сказано, я не спав половину ночи, гнївав ся і був страшенно моральний. Однако я пересьвідчений, що був би таки сам себе привів до розуму, без всяких побічних обставин, колиб не пара очий і не усьміх, що мене заєдно манили.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 липня. Вірноконституцийна більша посілість видасть небавом маніфест, в котрім зазначить своє становище супротив оголошеної австро-угорскої угоди та вискаже свій погляд на теперішне політичне положене.

Париж 27 липня. Президент Любе виїхав до Монтелімар і відвідав вчера свою матїр в Марсан.

Константинополь 27 липня. Вірменьско-католицким патріярхом вибраний епіскоп Павло Емануелїян. Папа затвердив вибір.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, ціви для ткачів, решета, рогіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: Адам Крехочецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефон число 569).